

efter 1. januar 1999, det er det tidspunkt, vi snakker om lige nu, den 24. oktober 1995, vi er altså 4 år fremme, men vi forudsætter, at konjunkturerne er sådan, som alt tegner til i øjeblikket. Skulle de ændre sig, skulle konjunkturerne pludselig blive lavkonjunkturer i stedet for højkonjunkturer, så er det selvfølgelig et spørgsmål, der skal drøftes politisk. Naturligvis.

Det, regeringen siger, og det, der ligger i forslaget, er, at det er ikke den enkelte ledige, der skal bære ansvaret for, at den ledige ikke kan få de tilbud, som regeringen siger der skal være til rådighed. Men nu siger jeg på regeringens vegne, at vi vil garantere, at der er tilbud til alle efter 1. januar 1999, sådan at vi kan sikre, at der er en toårig dagpengeperiode og en treårig aktivperiode.

Nu springer jeg en lille smule – det er, fordi jeg kom til at sige aktivperiode – jeg vil sige, at jeg faktisk er enig i det opgør, som jeg fornemmede hr. Aage Frandsen var ved at tage med aktiveringsbegrebet. Jeg tror, at det er rigtigt, at det her med at sige aktivering leder tanken hen på omsorgssektoren, hvor de ældre mennesker skal aktiveres.

Det, som det her dybest set handler om, er at give de ledige nogle tilbud, nogle tilbud om at gå ind i jobrotationen, tilbud om at gå ind i uddannelse, gå ind i tilbud, der fører til job. Om det så kører igennem en periode, jobtræning eller puljob, det er det, vi diskuterer i det næste lovforslag, vi skal i gang med.

Men jeg er faktisk meget enig i, at vi skal prøve at lave et opgør med begrebet aktivering. Det tror jeg faktisk støder ganske mange ledige; de vil ikke aktiveres, de vil have nogle tilbud, de kan forholde sig konkret til som voksne mennesker, og det synes jeg det er meget godt at få melding om fra SF.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Arbejdsministeren kaldte mine spørgsmål for snedige. Jeg må skuffe arbejdsministeren og sige, at jeg opfatter ikke selv mine spørgsmål som særlig snedige.

Det er heller ikke, fordi jeg har problemer med at høre, hvad arbejdsministeren siger. Jeg har heller ikke problemer med at læse de udtalelser, finansministeren kommer med. Jeg kan også godt høre og forstå, hvad det er, fru Vibeke Peschardt siger. Mit problem er ganske enkelt det, at jeg har svært ved at få det til at hænge sammen. Det er problemet, og det er baggrunden for, at jeg stiller de her spørgsmål i dag.

Regeringen har selv valgt en procedure, som vi advarede imod. Regeringen har selv valgt at fremlægge de konkrete lovforslag, som så viser sig ikke at være særlig præcise alligevel, og som regeringspartierne internt er dybt uenige om hvordan skal forstås.

Jeg har selv deltaget i nogle forhandlingerovre i Finansministeriet og oplevede, at man efterfølgende i Berlingske Tidende kunne læse et referat af mødet. Det var det angiveligt. Men indholdet i referatet kunne jeg ikke helt identificere, må jeg så sige. Og nu ved vi jo godt, at journalister kan forstå og misforstå tingene sådan lidt efter forgodtbefindende og sådan noget, og derfor er det dybt relevant at stille spørgsmålene her face to face: Hvad er den samlede regerings intention, når de 5 år er gået?

Jeg forstod på fru Vibeke Peschardt, at det var 5 år og 1 uge eller 5 år og 2 dage. Hr. Bjørn Elmquist var citeret i Berlingske Tidende for at sige, at det nu var 5 år og 2 måneder.

Er det 5 år sharp, eller er det 5 år og et eller andet? Og hvis det er 5 år og et eller andet, så vil jeg gerne vide, hvad dette et eller andet indeholder. Jeg synes faktisk, at de ledige har krav på at få det at vide. Det er en forpligtelse, man har, når man bærer de gyldne kæder, at vide, hvad der er konsekvensen af forslagene, og også oplyse Folketinget om det. Det er baggrunden, og det er hverken snedigt eller det modsatte. Det er ren og skær et ønske om at få afklaret, hvad det er for et lovforslag, vi behandler.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil også sige, at det ikke er for at være specielt smart eller snedigt, at vi borer i det her både fra højre og venstre. Det er, fordi det er levende almindelige mennesker, og det er deres livsvilkår, vi snakker om, og så er det nok så vigtigt at være præcis.

Det svar, vi nu har fået fra arbejdsministeren, lader formode, at de ledige trods alt ikke skal undgælde for en situation, hvor de af tekniske grunde ikke kan få de tilbud, som de så har krav på. Men det er altså i modsætning til, hvad fru Peschardt sagde.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne understrege, hvad arbejdsministeren også sagde, at spørgsmålet om ret og pligt går begge veje. Retten og pligten går selvfølgelig fra lønmodtagerne til systemet, men det går alt-